

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 5079/13

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' עמית

העותר: דניאל מקמלאן

נגד

המשיבה: המועצה המקומית גבעת זאב

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: בעצמו

פסק-דין

השופטת א' חיות:

בעתירה שלפנינו מבקש העותר כי נבטל פסק-דין שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט ר' כרמל) ביום 10.6.2013, ולפיו נדחה ערעור שהגיש העותר על החלטת ועדת הערר לענייני ארנונה של המועצה המקומית גבעת זאב (להלן: ועדת הערר) הדוחה את טענותיו בקשר לחובות כספיים שהוא חב למשיבה.

1. בין העותר למשיבה מתנהלים בשנים האחרונות הליכים משפטיים רבים הנוגעים לחיובים כספיים הרובצים על נכס מקרקעין המצוי ברחוב קריית יערים 8 בגבעת זאב (להלן: הנכס). העותר פנה תחילה למשיבה בהשגה על חיובים אלה (הכוללים חיובי מים, ביוב, ארנונה, פינוי מפגעים ואגרת שמירה) וטען, בין היתר, כי בשנים הרלוונטיות שבהן נצברו היה הנכס רשום על שם אימו, כי הוא עצמו לא קיבל כל הודעה לתשלום החובות האמורים וכי הם התיישנו. לאחר שהשגתו נדחתה הגיש העותר ערר לוועדת הערר ובמקביל עתר לבית המשפט לעניינים מקומיים במעלה אדומים בתובענה למתן סעד שיצהיר כי אין לו חובות בקשר עם הנכס (ה"פ 64/10). ביום 17.11.2011 דחתה ועדת הערר את טענותיו של העותר והותירה את חיוביו על

כנם, ואילו בית המשפט לעניינים מקומיים קבע כי חלק מהסוגיות שהעלה העותר בפניו מצויות בסמכותה של ועדת הערר וכי ככל שברצונו לתקוף את החלטתה עליו לעשות כן בדרך של הגשת ערעור לבית המשפט המוסמך. בית המשפט לעניינים מקומיים הוסיף וקבע עם זאת כי הוא מוסמך לדון בשאלת התיישנות דרישות החוב, ובפסק דינו מיום 25.11.2012 קיבל את טענות העותר בהקשר זה בלבד וקבע כי "אין ל[עותר] חובות בגין הנכס כלפי ה[משיבה], ככל שתקופת התיישנות ביחס לחובות אלה חלפה".

2. העותר ערער על החלטת ועדת הערר לבית המשפט המוסמך - הוא בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כ"בית המשפט לעניינים מקומיים של ערכאות הערעור" באזור יהודה ושומרון (ראו סעיף 85 לצו בדבר ניהול מועצות מקומיות (יהודה והשומרון) (מס' 892), התשמ"א-1981 (להלן: צו המועצות המקומיות)) - וטען, בין היתר, כי הוא אינו הבעלים של הנכס, כי מעולם לא הוצגו לו חיובי הארנונה וכי ועדת הערר פעלה בחוסר סמכות (ע"א 6206-10-12 ולהלן: ערעור העותר). המשיבה, מצידה, הגישה לבית המשפט המחוזי בירושלים ערעור הנסוב על הקביעה בפסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בדבר התיישנות דרישות החוב (ע"א 38567-12-12 ולהלן: ערעור המשיבה). ערעור המשיבה עודנו תלוי ועומד, ובדיון שהתקיים בו ביום 9.5.2013 הסכימו הצדדים להמתין עם בירורו עד להכרעה בערעור העותר. ביום 10.6.2013 דחה, כאמור, בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ר' כרמל) את ערעור העותר, בקובעו כי הוא מבוסס על טענות עובדתיות שנשקלו והוכרעו על-ידי ועדת הערר. עוד קבע בית המשפט כי העותר נמנע מלהגיש עיקרי טיעון ותיק מוצגים בערעור וכי בנסיבות אלה לא נמצא כל בסיס לטענותיו. בית המשפט אף חייב את העותר לשלם למשיבה הוצאות משפט בסך של 17,500 ש"ח.

3. מכאן העתירה שבפנינו בה טוען העותר כי יש לבטל את פסק דינו של השופט ר' כרמל ולהורות לו לדון בחובותיו של העותר לגופם. העותר, שאינו מיוצג, טוען כי בית המשפט שגה משהותיר על כנה את החלטת ועדת הערר, תוך התעלמות מקביעתו של בית המשפט לעניינים מקומיים לפיה חלה התיישנות על דרישות החוב, וכן שגה משלא דן בחובותיו לגופם אף שהצדדים הסמיכו אותו לעשות כן במסגרת הסכמתם להמתין עם בירור ערעור המשיבה עד למתן החלטתו. העותר מוסיף וטוען כי על המשיבה לנמק מדוע היא עומדת על קיום חובותיו, אף שלדבריו ביום 4.12.2012 היא הוציאה אישור לפיו לו ולאילו אין כל חובות בגין הנכס, ועוד הוא טוען כי שגה בית המשפט המחוזי משחייב אותו בהוצאות בסכום כה גבוה. העותר טוען עוד כי עתירה זו

היא בבחינת מוצא אחרון עבורו משאין באפשרותו להגיש ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נוכח הוראת סעיף 85 לצו המועצות המקומיות.

4. דין העתירה להידחות על הסף.

סעיף 85(ב) לצו המועצות המקומיות קובע כי על החלטת ועדת הערר רשאי העורר להגיש ערעור ל"בית המשפט לעניינים מקומיים של ערכאות ערעור כמשמעותו בפרק ט"ז לתקנון", ובנסיבות המקרה דנן - לבית המשפט המחוזי בירושלים. בהתאם להוראת סעיף 85(ג) לצו המועצות המקומיות, בית המשפט לעניינים מקומיים של ערכאות הערעור ידון בערעור בדין יחיד "ואין אחרי פסק דינו ולא כלום". אומנם "הוראת סופיות" דומה פורשה בעבר בפסיקה ככזו שאינה שוללת מעיקרה את סמכותו של בית- המשפט הגבוה לצדק (ראו והשוו: בג"ץ 6654/98 הלפרין נ' פקידת הבחירות לעיריית הרצליה, פ"ד נב(5) 348, (1998)) אך בה בעת נפסק לא אחת כי בית המשפט הגבוה לצדק עושה שימוש בסמכותו לבטל פסקי-דין והחלטות של ערכאות שיפוטיות מוסמכות לעיתים נדירות בלבד (ראו, למשל: בג"ץ 8744/96 חוזה נ' בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים (11.12.1996)); בג"ץ 7172/97 כרמקס בע"מ נ' בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים (7.1.1998); בג"ץ 4828/05 פלוני נ' כב' השופטת א' פרוקצ'יה, בית המשפט העליון, פסקה 6 – (15.6.2005)). העותר – אשר הגיש השגה, ערר וערעור על חיוביו נושא העתירה – מעלה בעתירתו הנוכחית טענות "ערעוריות" מובהקות אשר אין בהן כדי ללמד כלל וכלל שהמקרה דנן הוא אכן מקרה נדיר ומיוחד המצדיק את התערבותנו.

משכך דין העתירה להידחות על הסף.

בשולי הדברים יצוין כי המחלוקת בדבר התיישנות דרישות החוב עודנה תלויה ועומדת במסגרת ערעור המשיבה שהוגש כאמור לבית המשפט המחוזי בירושלים ועל כן שמורות לעותר בעניין זה כל טענותיו.

העתירה נדחת, אפוא, על הסף ומשלא נתבקשה תגובה אין צו להוצאות.

ניתן היום, ה' באלול התשע"ג (11.8.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט